

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1859/2024
23.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Поповић, адвокат из ..., против туженог „Wiener Stadische Osiguranje“ а.д.о. Београд, чији је пуномоћник Никола Божић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2204/23 од 22.09.2023. године, у седници одржаној 23.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2204/23 од 22.09.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2204/23 од 22.09.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2204/23 од 22.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе парничних странака и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 8693/2018 од 07.04.2023. године, којом је утврђено да постоји потраживање тужиле према туженом у износу од 2.260.296,00 динара на дан 07.04.2023. године, утврђено да постоји потраживање туженог према тужили у износу од 506.883,15 динара, на дан 07.04.2023. године, пребијена утврђена узајамна потраживања парничних странака до висине од 506.883,15 динара, обавезан тужени да тужили, на име накнаде материјалне штете, исплати 1.753.412,85 динара, са законском затезном каматом од 07.04.2023. године, као дана пресуђења до исплате, одбијен тужбани захтев за накнаду материјалне штете преко досуђеног износа до траженог износа од 3.467.520,00 динара, као и захтев тужиле за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 01.07.2018. године до 07.04.2023. године и обавезан тужени да тужили на име трошкова парничног поступка исплати 398.034,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, побијајући је у делу којим је одбијен тужбени захтев и

захтев за исплату законске затезне камате, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Правноснажном пресудом, применом материјалног прва из одредби чл. 336, 897, 919, 924, 925. и 926. Закона о облигационим односима, утврђена је висина међусобних потраживања парничних странака на дан пресуђења, и то тужиле према туженом по основу накнаде штете због наступања осигураног случаја и туженог према тужилу по основу неплаћене премије осигурања, те је извршено пребијање тих потраживања и тужени обавезан да плати тужилу преостали износ штете, утврђен из налаза и мишљења судског вештака пољопривредне струке, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, а у преосталом делу тужбени захтев и захтев за исплату законске затезне камате одбијен као неоснован.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепени судови одлуку о тужбеном захтеву донели уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постој и потреба за разматрање правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Ревизијом тужиле се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање и с позивом на погрешну примену материјалног права оспорава одлука о почетку тока законске затезне камате (као споредног потраживања) на досуђени износ главног потраживања, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института је предвиђена искључиво за питања материјалног права, па је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП, што у конкретном случају није учињено.

Из наведених разлога, нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је Врховни суд применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1.и 3.).

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску

противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да се, ако је, између осталог, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева, док се према члану 2. истог члана не узимају у обзир камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка, ако не чине главни захтев.

Тужба у овој правној ствари поднета је 01.11.2018. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је 1.714.107,15 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП. Поред наведеног, тужила је ревизију изјавила и против одбијајућег дела одлуке о захтеву за исплату законске затезне камате на главно потраживање, што у овој правној ствари не представља главни захтев, већ споредно потраживање.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Туженом не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић